

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V. L. S., spol. s r. o.**, Bratislava, N., IČO: X., proti žalovanej: **Ing. A. P.**, nar. X., bytom Bratislava, S., zastúpenej JUDr. D. H., advokátkou, H., X. Bratislava, **o zaplataenie 10.952,10 S. s príslušenstvom**, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. októbra 2007 č. k. 3 Cob 92/2007-93, takto

**r o z h o d o l :**

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

**O d ô v o d n e n i e :**

Súd prvého zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 4510 S. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jej právnej zástupkyne.

Z odôvodnenia vyplýva, že v dôsledku odcudzenia vozidla došlo v zmysle čl. 9.3 písm. b/ všeobecných leasingových podmienok k predčasnému ukončeniu účastníkmi uzatvorenej leasingovej zmluvy. V zmysle čl. 9.4 vznikla žalovanej povinnosť poskytnúť žalobcovi uvedené plnenie, a to ako náhradu škody, o ktorej sa dozvedel z oznámenia polície dňa 7. septembra 2001. Premlčacia lehota teda začala plynúť 8. septembra 2001 a skončila 8. septembra 2005. Žalobca podal žalobu dňa 23. decembra 2005, žalovaná vzniesla námietku premlčania, a preto súd žalobu podanú po uplynutí premlčacej lehoty zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej priznal ich náhradu.

Na odvolanie žalobcu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4802,10 S. s 0,1% denným úrokom z omeškania od 9. júla 2002 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa tvrdenia žalobcu povinnosť uhradiť škodu vzniká iba za splnenia zákonných predpokladov, ku ktorým patrí porušenie povinností so záväzku, v danom prípade však ide o samostatný záväzkový vzťah účastníkov, kedy žalovaná neporušila svoje povinnosti podľa zmluvy, avšak nastala situácia predpokladaná v leasingovej zmluve, t. j. odcudzenie predmetu L., pričom sa zmluvné strany dohodli, že žalobca v tomto prípade žalovanej vyčíslil svoje nároky podľa bodu 9.4 všeobecných podmienok a tá sa zaviazala mu ich vyplatiť. Premlčacia doba podľa žalobcu začala plynúť až po dni splatnosti záverečného finančného vysporiadania leasingovej zmluvy, t. j. dňa 4. marca 2002, keďže vysporiadanie žalovaná prevzala 21. februára 2002 + 10 dní ako lehota na plnenie, teda skončila 4. marca 2006. Keďže žaloba bola podaná na súde 23.12.2005, je zrejmé, že podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka bola podaná včas. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že právo ním uplatnené nemožno považovať za náhradu škody, pretože pre vznik povinnosti žalovanej platiť sa v danom prípade nevyžaduje porušenie zmluvnej povinnosti. V danom prípade ide o právo upravené leasingovou zmluvou zo dňa 4. júna 2001 pre prípad predčasného ukončenia leasingovej zmluvy v dôsledku odcudzenia motorového vozidla. Je nepochybné, že žalobca svoje nároky uplatnil v stanovenej premlčacej lehote. Odvolací súd nepovažoval námietku premlčania vznesenú žalovanou vo vzťahu k nárokom vyplývajúcich z čl. 9.4 všeobecných podmienok leasingovej zmluvy za dôvodnú a v tejto časti napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovel a priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania. Vo zvyšnej časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 O. s. p., nakoľko sa so záverom súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožnil.

Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho zmeňujúcej časti, podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote dovolanie s odkazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p. Ako dôvod uviedla, že rozhodnutie v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nestotožňuje sa s právnym názorom odvolacieho súdu ohľadne plynutia premlčacej lehoty a navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že žalobca sa dozvedel o škode dňa 31. júla 2001

oznámením žalovanej žalobcovi, že došlo ku krádeži motorového vozidla, ktoré bolo predmetom L. a uznesenie polície mu bolo doručené 7.9.2001. Z toho vyvodzuje, že premlčacia lehota začala plynúť dňa 8. septembra 2001 a skončila dňa 8. septembra 2005, teda žaloba podaná dňa 23. decembra 2005 bola podaná po uplynutí premlčacej doby.

K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za právne a vecne správne a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1), prejednal vec podľa § 242 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 243a ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 238 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa ust. § 238 ods. 5 O.s.p., dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa citovaných ustanovení O.s.p. je teda rozhodujúca hodnota peňažného plnenia, a to v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Z hľadiska prípustnosti dovolania preto nestačí, aby išlo o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale musí byť splnená aj zákonom stanovená výška peňažného plnenia. Konkrétne to znamená, že by muselo ísť o rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení dosahujúcom aspoň desaťnásobok minimálnej mzdy (ktorej výška v čase podania návrhu predstavovala sumu 6900 S.), teda 69 000 S.. Keďže dovolanie smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zaplatenie 4802,10 S. s príslušenstvom (na ktoré sa neprihliada), táto podmienka v prejednávanvej veci splnená nebola. A to ani v prípade, že by nešlo o obchodnú vec, takže peňažné plnenie by muselo dosiahnuť aspoň trojnásobok minimálnej mzdy.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Ani z obsahu spisu, ani z tvrdení žalovanej v dovolaní však nemožno dospieť k záveru, že by bol niektorý z týchto dôvodov naplnený.

Z uvedených dôvodov, dovolací súd dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O.s.p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný. Keďže dovolanie nebolo prípustné, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi však v dovolacom konaní nevznikli žiadne trovy, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

**P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.**

**V Bratislave 30. júla 2008**

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.  
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.